

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 01

Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea

VIII legislatura / Sisè període / Dijous, 5 de març de 2009

Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea

Presidència

de l'Im. Sr. Miquel Àngel Estradé i Palau

Sessió núm. 14

SESSIÓ NÚM. 14

La sessió s'obre a . Presideix el Sr. Estradé i Palau, acompanyat de la vicepresidenta, Sra. Miranda i Torres, i de la secretària, Sra. Bosch i Codolà. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Palomares Amat.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Fortuny i Torroella, Sr. Grau i Seris, Sra. Llorens i Garcia, Sr. Morell i Comas, Sr. Pellicer i Punyed, Sr. Puigdemont i Casamajó i Sra. Ruiz i Isern, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Balcells Gené, Sr. Boya i Alós, Sra. Ferrer Valls, Sra. Martínez-Sampere Rodrigo i Sra. Vilalta Sospedra, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Aragonès i Garcia, Sra. Cid i Pañella i Sr. Vendrell i Segura, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Montanya i Mías i Sr. Vendrell i Bayona, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sr. Milà i Solsona i Sr. Pané Sans, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sr. Domingo Domingo, pel G. Mixt.

Assisteix/-en a aquesta sessió...

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Raimon Obiols i Germà, diputat al Parlament Europeu, davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè informi sobre la funció del Parlament de Catalunya en el seguiment dels processos legislatius i de control de les institucions europees i sobre l'aplicació del principi de subsidiarietat (tram. 357-00263/08). Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea. Compareixença.
2. Proposta de resolució sobre la candidatura de Barcelona per a la seu de la Secretaria General del Procés de Barcelona - Unió per la Mediterrània (tram. 250-01380/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 347, 46).
3. Proposta de resolució sobre la política de projecció exterior (tram. 250-01410/08). Grup Mixt. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 357, 24).
4. Proposta de resolució sobre la gestió de les subvencions per a les comunitats catalanes a l'exterior (tram. 250-01429/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 1 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 361, 27).
5. Sol·licitud de compareixença d'Estanislau Vidal-Folch de Balanzó, conseller d'Afers Autònoms de la Representació Permanent d'Espanya davant la Unió Europea, davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè expliqui la tasca que desenvolupa en l'exercici del seu càrrec, especialment en tot allò que afecta Catalunya (tram. 356-00434/08). Sra. M. Rosa Fortuny i Torroella, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Molt bona tarda. Donarem inici a la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea convocada per avui

Compareixença

de Raimon Obiols i Germà, diputat al Parlament Europeu, perquè informi sobre la funció del Parlament de Catalunya en el seguiment dels processos legislatius i de control de les institucions europees i sobre l'aplicació del principi de subsidiarietat (tram. 357-00263/08)

Evidentment, hem de començar, doncs, donant la benvinguda i saludant el senyor Raimon Obiols, que, com tots els membres de la comissió saben perfectament, és eurodiputat, i és una persona, doncs, que s'ha destacat per una llarga i prolífica trajectòria política, i perquè és una persona, doncs, que a més del seu europeisme, també prou notori, és una persona que ha fet moltes reflexions sobre el catalanisme, sobre la democràcia, sobre Europa, és a dir, sobre tot un seguit, doncs, de qüestions prou conegudes.

Per tant, com que, doncs, la trajectòria, diguem-ne, és pública i és una persona de la qual tenim unes referències ben clares, jo no m'estendré més amb la presentació, ni a entrar en el seu extensíssim currículum, no? Li cedirem la paraula, perquè, doncs, segueixi, diríem, amb la línia que vam encetar de convidar a tots els euro..., o a representants de tots els grups polítics amb representació al Parlament Europeu. En aquesta comissió ja n'ha passat una colla; totes les aportacions han estat interessants, i han donat lloc a un debat ric i a un debat profitós, i avui, doncs, seguint amb aquesta línia encetada, doncs, donarem la paraula al senyor Raimon Obiols.

Per tant, quan vulgui, pot començar.

El Sr. Raimon Obiols i Germà (diputat al Parlament Europeu)

Moltes gràcies, senyor president. Bona tarda a tothom, i voldria expressar en primer lloc el meu agraïment per aquesta invitació. I en segon lloc, lamentar que tinc molt «mala pata» al comparèixer davant d'aquesta comissió perquè la darrera vegada que ho vaig fer va ser al juny del 2005, que era un moment bastant dolent per a Europa, després dels resultats negatius del referèndum a França i als Països Baixos, i el mínim que es pot dir és que, el moment en què torno a comparèixer no és precisament un bon moment per a Europa i per als europeus...

En aquella ocasió em vaig estendre en la meua intervenció en la previsió que el resultat negatiu del referèndum a França i als Països Baixos no donaria lloc, com se'ns havia anunciat per part dels partidaris del vot negatiu, al projecte de Constitució europea, a un pla b immediat, que significaria més i millor Europa, sinó que obriria una crisi institucional a Europa que lamentablement encara estem patint en aquests moments.

A França, sobretot, es va parlar molt del pla b. No vegin en aquesta crítica retrospectiva elements de polèmica, perquè atribueixo en molt bona mesura el resultat negatiu que es va produir a França a col·legues del Partit Socialista francès que es van decantar pel «no». És a dir, que no hi vegin una argumentació partidista; jo faig a Laurent Fabius, en particular, sumament responsable del resultat negatiu a França, i de retruc, perquè aquestes coses s'encomanen, també als Països Baixos i després a Irlanda.

En fi, el senyor Fabius, pel qual jo tinc el màxim respecte, però crec que va actuar amb una irresponsabilitat extraordinària, va dir, efectivament, que existia un pla b, que es podia votar tranquil·lament a favor del «no» a la Constitució perquè no passaria res, es posaria en marxa un pla b, que ja els caps de govern i la Comissió Europea tenia guardats..., tenien guardat al calaix, i es posaria... No..., la veritat és que va costar molt –ara estem parlant tres anys després–, han estat tres anys que, des del punt de vista institucional han estat perduts perquè no hi havia un pla b; s'ha hagut de renegociar alguna cosa. Per citar-me a mi textualment, «per salvar els mobles». M'he rellegit la meua intervenció, i dic: «el més probable és que es renegociï un tractat per salvar els mobles de la Constitució»; és com si el Titànic s'enfonsés, i comparegués una «llanxa» al costat i diguessin: porta la coberteria de plata, porta els llençols..., el piano de cua no sé si hi cabrà, però porta el que sigui necessari perquè no s'enfonsi tot, no?», i efectivament, el tractat de Lisboa, que es va negociar, i que ha estat sotmès a ratificació en els distints estats membres, i que ha tingut un resultat negatiu, perquè ha estat sotmès a referèndum a Irlanda, era i és un intent de salvar els mobles del projecte constitucional.

Tres anys institucionalment perduts, si haguessin estat acompanyats d'un període de bonança econòmica seria una cosa, des del meu punt de vista negativa, però finalment no molt greu. Però tres anys perduts tenint al damunt el desencadenament de la major crisi econòmica, i de retruc, social, que hem conegut a Europa des de l'acabament de la segona guerra mundial, com a mínim, i probablement des de la crisi del 29 i del començament dels anys 30, doncs és una cosa que veritablement ens ha de preocupar.

Aquest és el meu comentari introductori. Deixo aquest tema al damunt de la taula, per si alguns de vostès s'hi volen afegir amb els seus comentaris, no? Però jo aleshores ara em trobo davant d'una bifurcació, perquè tinc dues alternatives: o bé fer el que he vist que alguns col·legues europarlamentaris han fet, que és explicar una mica la seva activitat en el Parlament; o bé fer un comentari més en la línia del que va ser la meva intervenció de juny del 2005, de valoració política general de la situació europea.

Jo..., faré potser molt breument un esbós del que ha estat i és la meva activitat al Parlament. També ho deixaré al damunt de la taula per si vostès tenen un interès especial a parlar o discutir sobre un dels temes que jo apunto, però després agafaré el segon camí de la bifurcació. És a dir, miraré de fer un comentari de com veig la situació actual a Europa.

Jo formo part de la Comissió d'Afers Exteriors del Parlament Europeu. M'encarrego especialment de temes vinculats a Amèrica Llatina, i més concretament a Amèrica Central... –perdó, que vibra una mica? (pausa) ah!, bé...–, deia que m'encarrego especialment de temes vinculats a Amèrica Llatina i més concretament Amèrica Central. Formo part de l'assemblea parlamentària Eurollatinoamericana, i també de temes del Mediterrani, i formo part de l'assemblea parlamentària euromediterrània.

Sóc també coordinador del Grup Socialista de la Subcomissió de Drets Humans del Parlament, i per tant vaig seguint molt aquest panorama terrible, que és la situació dels Drets Humans en el món. Com vostès saben, hi ha una discussió en ocasió de commemorar-se el seixantè aniversari de la Declaració Universal de Drets Humans de les Nacions Unides, que va patrocinar la senyora Roosevelt, que torna a estar molt de moda, ella i el seu marit en aquests moments, sobre si la situació dels Drets Humans

ha millorat o ha empitjorat en aquesta seixantena d'anys. El mateix fet que es discuteixi significa que la situació és terrible.

A vegades jo comento als meus col·legues de la subcomissió dels Drets Humans del Parlament que tenim síndrome d'estudiant de medicina que fa autòpsies. Vostès saben que els estudiants de medicina acostumen a practicar oralment i també gestualment l'humor negre quan s'enfronten a l'horror de practicar la primera autòpsia, no? Doncs nosaltres ens protegem psicològicament una mica també amb això. Perquè són tantes i tan nombroses i tan brutals les desgràcies que ens cauen al damunt que tendim a immunitzar-nos una mica respecte a això. Però bé, estic treballant en aquest àmbit. He fet l'informe sobre la situació de Drets Humans al món per a l'any 2008. Si volen parlar d'aquest tema estic a la seva disposició.

I després, tinc algunes altres activitats en el Parlament. Presideixo la delegació per les relacions amb Amèrica Central. I a la vegada presideixo la conferència de presidents de delegació. Saben que en Parlament Europeu hi ha les comissions per temes, com existeix en el Parlament de Catalunya, però també hi ha delegacions per a relacions amb tercers països o amb regions del món. Aquestes delegacions són, si no recordo malament, trenta-vuit, a les quals s'han de sumar les delegacions per assemblees multilaterals. Per exemple, l'assemblea dels països ACP, o l'assemblea de l'Aliança Atlàntica, etcètera. Aleshores, jo faig de primus inter pares, per dir-ho així, i presideixo aquesta conferència de tots els presidents, en una línia del que podríem denominar –entre cometes– diplomàcia parlamentària.

I a la vegada formo part, també, d'un grup del qual ja m'excuso d'entrada del seu nom, encara naturalment no en sóc responsable, que és el grup denominat grup d'alt nivell per la igualtat de gènere en el Parlament Europeu. Això d'alt nivell s'ho va inventar algú, suposo que per posar-se la seva corresponent medalla, i és com es denomina.

Bàsicament aquestes són les meves activitats. Per tant, jo estaria en disposició de dir-los alguna cosa sobre temes de relació entre Amèrica...; Europa i Amèrica Llatina, entre Europa i Amèrica Central; entre Europa i el Mediterrani –entre parèntesi hi ha la qüestió molt d'actualitat, especialment a Barcelona, de la posta en marxa de la Unió

pel Mediterrani i del seu Secretariat, a Pedralbes; deixo aquest tema aquí per si vostès en volen parlar—, situació general de Drets Humans en el món; paper de la Unió Europea i del Parlament Europeu en matèria de defensa i promoció dels Drets Humans i de la democràcia en el món. I també naturalment la qüestió de l'activitat exterior del Parlament Europeu, la diplomàcia parlamentària, del Parlament Europeu, i també la qüestió d'igualtat de gènere en el Parlament Europeu.

Deixo, per tant, aquesta breu presentació, que pot suggerir alguns temes de debat, i voldria dedicar la darrera part de la meua intervenció, a valorar quin és..., com veig, millor dit, com veig la situació europea.

Ja he apuntat una cosa, que és que tinc la impressió, em sembla que els fets ho demostren, que la crisi de la «constitució europea», atribuïble no a una sola causa ni a un sol sector sinó a moltes causes; potser a un excés d'ambició del procés constituent de la Convenció Europea, entre altres, però fonamentalment, des del meu punt de vista, a l'escàs sentit de la gent que va dir «no es preocupin, votin tranquil·lament que no perquè no passarà res i tindrem més i millor Europa», una mena de catarsi general que faria que el procés de la unitat política europea avancés més ràpidament, tot això naturalment no s'ha produït. Hi ha una situació institucional molt greu a Europa. És a dir, les reunions del consell són reunions extraordinàriament pesant, extraordinàriament poc funcionals. Hi ha rondes inacabables, amb vint-i-set països, però naturalment són vint-i-set estats membres que estan funcionant amb l'*équi communautaire*, i amb el Tractat de Niça. És a dir, un procediment que requereix unanimitat per a pràcticament tot. Res no es mou, ni una fulla si no s'adopta per unanimitat. L'àmbit de les majories qualificades segueix enormement restrictiu. Hi ha un funcionament pesant i molt poc eficaç que fa que una sèrie de mesures en l'àmbit de la política internacional o en l'àmbit de fer front a la crisi financera i econòmica es prenguin d'una manera molt fragmentària, molt lenta i amb poca empenta i poca ambició.

Naturalment, quan hi ha quelcom que el tractat..., que la constitució i el tractat, si s'aprova, superaran, que és el torn semestral de presidències de la Unió, ens trobem amb situacions paradoxals. Per exemple, durant el semestres de presidència del

senyor Sarkozy, el president de la república francesa va donar una impressió que *la nave va*

Fitxer 02

que Europa funcionava. El senyor Sarkozy se'n va anar, quan va esclatar, al mes d'agost passat, la guerra entre Rússia i Geòrgia, a Tiflis[#] i després a Moscou, va arrencar un compromís, va donar la impressió que Europa havia aconseguit l'alto el foc a Geòrgia. Després si volen, estan interessats sobre això, jo en conec alguns detalls molt significatius, de les interioritats d'aquest procés. Va anar a Washington per parlar de la crisi, va moure..., va llançar la Unió pel Mediterrani. És a dir, va moure molt el seu estil hiperactiu, molt mediàtic, molt, molt..., molt d'iniciativa, molt de «la intenció ja seguirà després», una sèrie de coses, però, naturalment, en un moment determinat s'acaba el semestre de la presidència francesa i comença el semestre de la presidència txeca, i ja hi som, amb un altre panorama, unes altres prioritats, una altra filosofia del procés de construcció europea, que va quedar molt ben dibuixat en la intervenció que el president txec Václav Klaus va fer en el Parlament Europeu, i que va motivar que una sèrie de col·legues s'aixequessin i marxessin. Jo no sóc mai partidari d'aixecar-se i menys d'un Parlament, on s'ha d'escoltar exactament tot, no?

Però en fi, va fer un discurs clarament, ja no euroescèptic, sinó clarament, frontalment contrari al procés de construcció europea tal com el coneixem i fortament en la línia d'un simple mercat comú europeu desregulat, etcètera.

Estem, doncs, en aquesta situació, amb els vaitots, cap a una banda o cap a una altra de les presidències semestral, sense unes institucions que funcionin, i davant d'una situació econòmica europea i mundial extraordinàriament complicada. Què es pot dir respecte a aquest darrer aspecte, que és probablement el més important i el que ha d'atreure més la nostra atenció? Doncs es pot dir que si no se supera la crisi institucional actual i no tira endavant el Tractat de Lisboa, ens poden trobar que el marc de les tensions..., en comptes d'alleugerir-se augmentin i que aparegui quelcom que alguns ja han anunciat, fent de «cassandres» –jo no voldria compartir el seu punt

de vista—, però està anunciat, negre sobre blanc, en la premsa escrita per part de portaveus molt qualificats d'alguns països de l'Europa central i oriental de la darrera ampliació, que es torni a crear un nou teló d'acer dins de la Unió Europea, entre els països de l'Europa occidental i els països del centre i de l'Est d'Europa.

Aquests països, com vostès saben, es van deslliurar de la situació anterior, van fer les seves revolucions de vellut, els seus canvis democràtics pertinents. Van caure, pràcticament tots ells, sota un programa de transició econòmica i social molt marcat pel paradigma aleshores clarament dominant, que era l'hegemonia del pensament neoliberal. És a dir, han desregulat, han creat economies molt financieritzades, han desballestat molts mecanismes de protecció social; han aconseguit, en els anys de bonança un creixement elevat però ara es troben realment enfrontats a una situació que en alguns casos concrets és veritablement molt, molt, molt galdosa; molt molt dolenta.

Ja saben vostès que després d'Islàndia, un dels estats bàltics, Letònia, ha entrat en fallida, hi ha hagut una crisi de Govern, però el risc que situacions d'aquestes es reproduïxin apareix clarament en alguns dels estats de l'Europa central i oriental – alguns més que altres. I naturalment, el diumenge passat, quan es va reunir la cimera europea, aquest va ser m'atreviria a dir el tema principal, encara que els comunicats de premsa han estat després de dir que es prendran iniciatives de cara al G-20 que es combatran els paradisos fiscals, que es demanarà la regulació dels fons especulatiu, dels *Hedge funds*, etcètera, però fonamentalment el tema era com fer front al risc de fallida d'alguns dels estats membres de la Unió Europea, de la darrera ampliació.

Diuen que assenyalar amb el dit és de mala educació, però em sembla que és de domini públic que alguns d'aquests estats estan realment molt malament. Bulgària està molt malament; Romania està molt malament; la resta, més enllà de Letònia, dels països bàltics estan també molt malament; Hongria..., no sé si l'he esmentat... Etcètera. En canvi, altres estan malament però potser no tant.

La discussió que es va plantejar, segons tinc entès, va ser si es feia realment una política de fons general per subvenir a la situacions d'aquests països o bé s'estudiava

cas per cas. I em sembla que la sortida del consell, de dir, estudiarem la situació país per país és positiva. Primer perquè en l'imaginari no ens convé de cap manera que es creï aquesta sensació de separació entre els països d'un costat i de l'altre, no? I segon perquè veritablement, sobre la base de les dades empíriques la situació d'Eslovàquia o d'Eslovènia no té massa a veure amb la situació de Bulgària o Romania, i per tant, incloure'ls a tots en un paquet hauria estat, des del punt de vista simbòlic un error, probablement des del punt de vista de la tecnicitat financera, econòmica i política, una equivocació també. Però en tot cas, aquest és un tema, realment, molt dolent, perquè en situacions com aquestes, la gent s'esvalota, les opinions públiques s'inflamen, i si es crea l'imaginari que hi ha una manca de solidaritat entre l'Europa occidental i l'Europa oriental avalada amb fets reals, aleshores podem tenir un escenari de futur molt difícil.

Els fets reals, naturalment són que el sistema bancari d'aquests països és un sistema totalment subordinat al de les banques d'alguns països occidentals d'Europa, i que la primera reacció d'aquestes banques que tenen una situació molt difícil, que tenen molta escombraria amagada, és de repatriar els capitals, i aleshores, vostès haurien de fer l'esforç d'imaginar si en aquest país nostre estem patint duríssimament les conseqüències d'una greu contracció creditícia, què és el que succeeix en aquells països on el capital dels bancs simplement se n'ha anat a Bèlgica o a Itàlia, o a Àustria, que són els països que tenien i tenen el domini del sistema bancari de molt d'aquests països. És una situació que estimula qualsevol tipus de populisme, que podrà..., pot inflamar les opinions públiques en un context de crisi que té un..., tindrà una sortida poc..., que coneixem poc però que no s'acabarà en quatre dies, l'única cosa amb la qual coincideix pràcticament tothom és que aquesta crisi és greu, punt número u; i punt número dos: és una crisi que s'allargarà en el temps. No sabem quant però que no serà una crisi breu, no serà per un període curt de temps.

Aleshores, lamento que les meves compareixences en aquest Parlament, per mala sort, coincideixin amb moment dolents, però tant al juny del 2005 com ara, estem en un moment dolent. En aquell moment, l'esperança que es pogués refer un nou tractat recuperant els mobles perduts amb l'«enfonsament del Titànic» de la constitució. Això ho hem aconseguit, a mitges. Per què dic «a mitges»? Perquè com vostès saben, a

Irlanda hi va haver un referèndum, on va guanyar el «no». Era previ a l'esclatament de la crisi. Diuen que les enquestes en aquest moment marquen més d'un seixanta per cent de vots favorables al Tractat de Lisboa; és possible que hi hagi una reacció d'esverament de sectors de l'opinió pública que abans pensessin «bé, podem estalviar-nos les servituds de la solidaritat europea perquè el nostre país està creixent d'una manera espectacular, situat una mica econòmicament parlant, al mig de l'Atlàntic, entre Estats Units i Europa, i que ara hi hagi el reflex de preocupació de cara al futur, de dir, «bé, anem a buscar la solidaritat europea i anem a votar favorablement el Tractat de Lisboa, sobre la base d'algun canvi produïble.

Quin serà aquest canvi? Doncs serà un canvi negatiu. Perquè el canvi serà el de reconèixer com a garantia perquè el poble irlandès voti que sí, que cada estat membre tindrà un comissari a la Comissió Europea, amb la qual cosa tornarem a tenir una comissió de trenta i escaig de persones, que és clar, que són governs..., la comissió és un govern entre cometes que ja es veu que no poden funcionar massa, no? La gent no sap qui és comissari de què; hi ha comissaris que són de matèries que són molt ignotes, molt desconegudes, i lamentablement el preu que haurem de pagar pel «sí» irlandès al Tractat de Lisboa serà mantenir aquesta situació.

Bé, Europa s'ha fet sempre així. Un pas endavant, un pas endarrere; dos passos endavant, un pas endarrere; etcètera. I, per tant, hem de fer vots, em sembla, perquè hi hagi una solució, i l'única solució possible en aquest moment... Jo sé que en Raül Romeva, en la seva compareixença davant d'aquesta comissió va dir que era una cosa que no es podia acceptar perquè era a porta tancada, i sense consulta, etcètera. Però estem en una situació d'emergència, i, per tant, jo sóc molt poc intergovernamental, però crec que una solució s'ha de trobar a aquesta paràlisi institucional.

Jo vaig citar, en la meua compareixença de juny del 2005, el que ha estat i és encara, cap del Grup Parlamentari de l'Esquerra Unida Europea, no?, quan, després del «no» guanyant a França, va participar en un debat, i va dir: «El que s'ha de fer ara és demanar la retirada de la Directiva Bolkestein, demanar el manteniment..., demanar mantenir la directiva del temps de treball que va aprovar el Parlament, i –tercer punt–,

obrir un gran debat a escala europea. I vaig dir: «a mi em sembla que això és netament insuficient.» Els dos primers punts han estat avalats per majories en el Parlament. La Directiva Bolkestein es va modificar molt substancialment i els sindicats ho van reconèixer. La directiva de les seixanta-cinc hores ha estat retirada també. Però és clar, el gran debat a escala europea és que estem entrant en una situació en la qual potser, a més a més de debatre, que s'ha de fer, es facin passes concretes endavant. Tant de bo sigui així.

Jo acabaria la meva intervenció demanant excuses si a alguns de vostès els ha semblat que he fet una intervenció pessimista, però és que em sembla que és la realitat concreta en la que ens trobem, que és la realitat d'una crisi molt breu, i d'una resposta europea insuficient, que a més té el risc que sigui una resposta poc solidària, en certa forma neoproteccionista per part d'algunes de les grans economies europees.

Ens trobem Estats Units... Naturalment, Estats Units és una nació, amb un govern, i Europa no es pot equiparar amb això, no? És una realitat política a mig fer, que té una gran complexitat, etcètera. Però la resposta que l'Administració Obama està donant a la crisi financera i econòmica és una resposta molt ràpida, espectacularment ràpida, malgrat els entrebancs que pugui tenir a la cambra de representants o al Senat, espectacularment ràpida, amb un suport molt majoritari de la població dels Estats Units. Després del debat sobre l'estat de la Unió, Obama tenia un 63 per cent de suport i ha passat a tenir un 80 per cent. I és el que cal davant d'una situació de crisi econòmica; és a dir, una reconstrucció de la confiança de la gent, dient: estem en un mal moment però ens en sortirem, hem de donar suport a les iniciatives. Però Europa això no ho ha fet. O ho ha fet a mitges. I és aquest el motiu de preocupació. Això no vol dir que els Estats Units lliguin els gossos amb llonganisses, no?

Hi ha un article al *New York Times* de la setmana passada, que parlava d'Obama, i deia: «Entre l'èxtasi i l'agonia», perquè l'èxtasi és el 80 per cent de suport popular, però l'agonia és el que ha de fer. I en particular les mesures impopulars que ha de fer. Perquè els dos grans paquets del Pla Obama són, un paquet de relançament de

l'economia via alleugeriment fiscal per afavorir inversions i negoci i via despesa pública, amb sanitat, amb escola, amb infraestructures

Fitxer 03

amb energia neta, etcètera, però després hi ha l'altre paquet; l'altre paquet és el de neteja de la banca, amb un sistema econòmic com el nord-americà o l'uropeu, si no es neteja la banca, l'economia no funciona, a no ser que es faci una revolució, que no es farà, no? Però..., la banca s'ha de netejar, naturalment, però, naturalment, qui és que està disposat, entre els treballadors i la gran majoria del país ha de destinar diners als taurons de Wall Street. Aquesta és l'agonia d'Obama, i també la dels governs europeus en aquest moment.

La meva conclusió és que aquesta crisi és molt dolenta, però és també una gran finestra d'oportunitat, com totes les crisis, i que hauríem de fer tot el possible per aconseguir com menys discussions millor i més acció millor. I com més Europa i millor Europa, millor, donades les circumstàncies. Perquè és evident que es pot discutir molt sobre com es fa Europa, si es fa més a porta tancada o més a porta oberta, si hi ha més debat o menys debat, etcètera..., més participació o menys participació. Però és evident que en una cosa estarem tots d'acord, que és que la resposta a la crisi, si no és una resposta europea serà una resposta mancada; ja no insuficient, sinó una resposta afegida, que, en canvi, una resposta coordinada, per fer front a la crisi financera i bancària i per reforçar l'economia, per reactivar l'economia, només pot ser una resposta de solidaritat i de coordinació europees.

I em sembla que des d'aquest punt de vista, potser un toc ja no d'optimisme però sí d'esperança en el futur, de les meves paraules, seria dir que aquesta crisi pot significar una oportunitat per fer avançar l'Europa política, el Govern econòmic d'Europa i reforçar la solidaritat entre tots els països europeus.

El president

Moltes gràcies, senyor Obiols. Ara és el torn dels grups parlamentaris per tal que formulin les seves preguntes, manifestin les seves reflexions i plantegin els seus

comentaris. Per tant, començaríem amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i em sembla que serà el seu portaveu, el senyor Carles Pellicer qui intervindrà. Senyor Pellicer, quan vulgui.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc agrair al senyor Raimon Obiols, eurodiputat del Partit Socialista, que faci la seva compareixença avui amb aquest seguit de compareixences que la comissió, doncs, van decidir que seria interessant tenir per tal de copsar quina és l'opinió, una mica..., dels nostres eurodiputats en referència a Europa i el seu progrés i la seva situació i, en definitiva, parlar-ne una miqueta.

Bé, vostè ha demanat disculpes per ser pessimista. Jo fins i tot diria que ha estat molt pessimista, francament. I he quedat una mica sorprès. Ja hi vaig quedar, de fet, quan vàrem assistir a Brussel·les, en el Parlament Europeu, que vam tenir una reunió parlant d'Europa, no? Perquè el veig a vostè excessivament pessimista, no? I diríem..., amb un cert euroescepticisme fins i tot. Vostè ens parla de confiança, però que hem de demanar confiança als ciutadans, que Europa ha de ser l'Europa de la confiança, però és clar, jo avui no he vist ni un bri d'aquesta confiança que, francament, necessitem tots plegats, no?

Perquè... –i no és una crítica, sinó que és una reflexió–, perquè em sobta..., la sensació és una sensació objectiva de desànim, i això és el que em fa reflexionar en el sentit que, és clar, els eurodiputats ens estan donant un missatge de desànim, i això jo crec que no és una situació que ara..., una actitud positiva, i menys davant d'unes eleccions europees, que es tindran d'aquí a dos mesos i mig. Per tant, francament, em sobta la seva posició en aquest sentit, no? Ens ha parlat d'institucions que no funcionen, de crisi institucional, de manca de credibilitat, d'excés d'ambició i, per tant, aquí la meua primera pregunta és què pensen vendre vostès als ciutadans? Què pensen explicar-los? (*veus de fons.*) A no, perdó, què pensen explicar-los, en el sentit..., «vendre», com a idea, em refereixo, no? Què pensen explicar-los vostès en el sentit de dir: cap a on anem, cap a on va Europa, quin és el missatge? Quin és el missatge, en definitiva, que acabem de..., que vostè m'ha replicat..., en el sentit d'idea

més popular, no?, diguem, què han d'explicar, quin missatge volen donar als ciutadans de Catalunya, i, en definitiva, no?

Perquè aquí també hi ha diversos temes que a mi m'agradaria tocar, no?, una mica de les seves paraules... Tot el tema del teló d'acer, que es pot esdevenir amb el tema de la incorporació dels països de l'Est. En aquest cas, jo voldria conèixer una mica més les dues velocitats europees, amb aquesta crisi que hi ha, en definitiva, econòmica, el paper d'Hongria, de Txèquia, de Letònia, en definitiva... Quina és la solució i, en definitiva, com es podrà resoldre totes aquestes dues velocitats que, en definitiva, estan llastant una mica el paper, diguem, d'Europa, en general, no?, pel que se'n deriva de les seves paraules, i que ens costarà, una mica, no? Aquest tema...

La..., una altra de les qüestions que ens agradaria preguntar al nostre grup parlamentari és el fet que el Govern espanyol tingui o assumeixi la presidència de la Unió Europea l'any 2010, el primer trimestre del 2010, el paper del Govern de la Generalitat en el sentit que cal que es faci una..., aprofundir més en la presència dels consells de ministres dels consellers de la Generalitat a la Unió Europea i per això m'agradaria saber també el seu paper, la seva opinió sobre com es pot, com hem de recolzar el fet que el Govern de la Generalitat o els seus consellers puguin tenir més presència en els diferents consells de ministres de la Unió Europea, atès que ara només estem amb quatre. És a dir, en Ocupació i Sanitat, en Agricultura i Pesca, Medi Ambient, i en el tema d'Educació, Joventut i Cultura.

Catalunya ha d'estar molt més representada i molt més ben representada i per tant amb això crec que vostès, els eurodiputats, en definitiva, poden ajudar, i m'agradaria saber el seu paper.

Això es deriva una mica també del tema de la informació, arrel de la nostra visita fa pocs dies, poques setmanes, al Parlament Europeu i a la seu de la Comissió, vàrem poder veure també la necessitat que hi hagi més informació entre el Govern, entre Europa, les institucions europees i el Govern de la Generalitat. Per exemple, ens haguéssim pogut estalviar moltes situacions, potser no massa, diguem en aquest moment, o que no ha estat una situació massa en positiu, com seria el tema de la

directiva de serveis, o el tema de la directiva del foc, que, en definitiva són temes que ens vénen directives, que ens vénen de l'any 2006, aproximadament, i això fa que hi hagi d'haver aquest intercanvi d'informació entre el Govern i Europa per tal que temes que són importantíssims no els hàgim de..., que ens caiguin a sobre de cop, no?

No ens ha parlat del principi de subsidiarietat. Jo crec que aquest és un dels aspectes també que fa referència a Catalunya: la necessitat d'aplicar el principi de subsidiarietat amb un criteri que és un tema nou, relativament nou, en el qual m'agradaria saber la seva opinió al respecte, i la necessitat que aquest principi de subsidiarietat sigui, doncs, cada vegada més important, atès que aquí els parlaments nacionals hi tenen un paper important a jugar.

Per últim, amb temes de preguntes i qüestions, després d'algunes reflexions que hem anat fent sobre la marxa, sí que voldria també saber que després d'aquesta posició de l'Europa a dues velocitats, i retorno potser al començament, amb els països de l'Est, i en concret Hongria, Txèquia, Letònia, etcètera, quin és el paper de Turquia en aquest paquet? I si vostè considera que Turquia, en aquest cas, és el moment idoni per..., o la previsió futura que pugui entrar a la Unió Europea, quina és l'opinió, en aquest cas, vostè com a eurodiputat, vist el que hem[<#>] vist, no? Si aquesta és una dinàmica en positiu, si no ho és..., és a dir, quina és la seva opinió en referència, vista l'experiència, en aquest, veient els països de l'Est. El criteri crec que és important en aquest moment.

I ja per acabar, també, atès el seu paper en política exterior, des de la Unió Europea, la qual crec que és important que tingui vostè a nivell d'Amèrica, i que ens ha comentat, com de les comissions de les quals forma part, també ens agradaria saber el paper de la Unió Europea respecte a Xina i respecte a Índia, perquè jo crec que són dues grans potències –i Estats Units, evidentment–, dues grans potències que, en aquest món globalitzat, Europa ha de tenir molt clar quin és el seu rol i quina és la seva, diguem, dinàmica, amb aquestes quatre, diguem, grans potències, en aquest cas, comptant també Europa, evidentment.

I res més. Simplement són una sèrie de qüestions que a nosaltres també ens agradaria saber com europarlamentari, que les hem fet també a altres eurodiputats

que ens han vingut aquí, i, en definitiva, jo crec que el que sí que cal és donar un missatge d'esperança, de confiança, que de la crisi en sortirem –evidentment que ens en sortirem, faltaria més–, i, per tant, això, crec que Europa, els països de la Unió Europea, els eurodiputats, els diputats, tothom, hem de donar aquest missatge d'optimisme, que jo crec que la crisi hi és, evidentment, però necessitem que els ciutadans confiïn en les seves institucions, confiïn en les seves persones, confiïn en els seus eurodiputats, i en els seus diputats, i, en definitiva, doncs, puguem ajudar, tots plegats, a sortir d'aquesta situació.

Res més, agrair-li la seva atenció, demanant-li evidentment disculpes per la paraula que ja abans he dit, i que vostè m'ha rectificat, i que en qualsevol cas no era la intenció sinó solament era una manera de parlar més col·loquial, gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Pellicer. Com fem sempre, anirem acumulant els torns dels grups parlamentaris, i després el senyor Obiols respondrà a tots alhora, amb l'ordre que cregui convenient. I ara, doncs, correspon al Grup Parlamentari del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Paco Boya, en tant que portaveu.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Saludar la presència del senyor Raimon Obiols aquí, i molt especialment remarcar l'interès que ens ha suggerit el seu..., la seva intervenció. Jo, efectivament no la qualificaré d'euroescèptica perquè el president ha fet alguns apunts al començament de la seva presentació i crec que tota la seva tasca en el marc de les institucions europees l'avalua i jo he volgut, he interpretat i crec que, en fi, si no ha hem corregiran les persones, els portaveus després, que el que hi ha darrere les seves paraules és una preocupació que està molt ben fonamentada. És a dir, i, per tant, en aquest sentit, no hauríem de confondre això amb un fals optimisme que és a vegades també incapaç de fer una anàlisi i una reflexió molt acurada sobre una situació, que és d'una complexitat enorme i que efectivament en aquest moment, doncs, ve molt marcada per una situació de crisi que pot, en fi, desencadenar en situacions realment mai imaginades, i per descomptat mai volgudes. I, per tant, jo crec

que en aquest sentit, la reflexió que hem de fer avui, aquesta tarda, en aquesta comissió, és veure primer si tenim exactament una anàlisi correcta, un diagnòstic correcte d'aquesta situació, que jo crec que en aquest sentit la seva intervenció ens ha ajudat força per veure les coses en l'exacta realitat, i per tant veure quins són els instruments que tenim, no?

Jo crec que de la diagnosi el que se'n desprèn, efectivament, és que del 2005 ençà, doncs, les coses no han anat bé, efectivament; que Lisboa és un tractat clarament insuficient i que, en definitiva, ara aquella estratègia de Lisboa 2010, que ha de ser un bon instrument per superar la crisi, doncs, hem de veure què dóna de si, no?

A mi, hi ha alguns elements que efectivament de la seva reflexió em preocupen i per altra banda, també, doncs, fan compartir alguna de les opinions que vostè ha esmerçat, no? Efectivament, tenir poca Europa vol dir tenir poca capacitat de competir en el món global en què estem. Efectivament, en temes que estan molt relacionats i molt directament imbricats en la capacitat de fer de la nostra una economia molt sòlida, doncs, sabem que els vint-i-set, per separat, per explicar-ho d'una manera fàcil, doncs, difícilment podem avançar en grans projectes d'I+D, etcètera, i en aquesta capacitat d'investigació i desenvolupament que han de tenir, doncs, que té en aquest moment Estats Units, i que hauria de tenir Europa i que no té; i, per tant, aquesta Europa que va una marxa lenta, doncs, és incapaç de desenvolupar estratègies en aquest sentit, que són, en definitiva, allò que ens permetrà que les nostres empreses vagin d'una manera decidida endavant, no?

Jo, davant de tot això, el que sí que m'ha suggerit la seva intervenció és, diguem-ne, qui està reclamant «més Europa», en aquest moment? Perquè jo tinc la sensació que hi ha com un silenci aclaparador respecte a aquesta demanda, que possiblement..., vostè ha fet un apunt que és cert: que potser la crisi, en aquest moment, és possible que comenci a canviar l'ordre de les coses, però fins avui i en aquest moment jo crec que hem tingut una manca de lideratges, doncs, clara, potser com en altres èpoques, per tant, d'apostes molt fermes per països de primera..., de primer ordre de la Unió, diguem-ho així, i que, per tant, en aquest moment, aquesta manca de lideratge també

Fitxer 04

està llastant, i és en aquest sentit també que li voldria preguntar la seva opinió.

A mi la temptació, doncs, d'anar cap a la banda dels Drets Humans i de la situació de context internacional és veritat que em resulta molt temptadora, però efectivament em quedaré amb potser que ens fes algun apunt sobre la qüestió de la Mediterrània que hem parlat i el fet que aquest secretariat estigui instal·lat a Barcelona penso que és una molt bona oportunitat també per llançar, en fi, la nostra economia, però sobretot un projecte que, en definitiva, té molta vinculació també amb allò que ha estat, en definitiva, l'essència de la construcció europea, no?, que és ensenyar el nostra model, estendre'l per Mediterrani i d'alguna manera procurar que tota aquesta riba mediterrània tingui una harmonia i un desenvolupament que tot sovint li manca, no?

Per acabar, voldria d'alguna manera també acabar amb una reflexió que feia també el senyor Pellicer i que per a nosaltres ha estat important tots aquests mesos que ara venim desenvolupant un debat al voltant de la qüestió de la subsidiarietat. És a dir, potser no tant en el sentit que ell ho plantejava, per tant, intentaré complementar aquesta aproximació que ha fet ell, sinó també en el sentit aquest de mirar de com aquest «més Europa» s'ha de fer també des de la proximitat. És a dir, jo crec que hi ha un gran repte a combatre aquesta llunyania de les institucions europees, aquesta desafecció dels ciutadans respecte a Europa, i per tant, d'alguna manera, aquest «més Europa» hauria de voler, o hauria de significar, doncs, una capacitat de participació en els afers europeus que fos més simple més directe més senzilla i més propera. I això és veritat que avui, en aquest moment, la subsidiarietat hauria de ser una via; en fi..., el debat sobre com i de quina manera, doncs, hem d'aplicar aquesta subsidiarietat i com hem de participar des dels Parlaments, doncs regionals, doncs això és un debat encara per resoldre i, en fi, cada país té, doncs, el seu llibret però en aquest cas, ens agradaria saber la seva opinió, també, sobretot des d'aquesta idea de la proximitat, especialment perquè també tenim unes eleccions aquí a la cantonada i per tant, mobilitzar aquesta participació ciutadana en aquestes eleccions també serà tot un repte en si mateix.

Per tant, agrair-li un cop més la seva participació en aquesta comissió, i encoratjar-lo a seguir en aquest treball que porta des de fa tants anys al voltant de les institucions i de l'impuls d'Europa.

El president

Moltes gràcies, senyor Boya. I ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i, per tant, té la paraula el seu portaveu, el senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, agrair al senyor Obiols que avui ens acompanyi, que ens hagi fet aquestes reflexions, que algunes, evidentment, des del nostre grup parlamentari, compartim plenament, i d'altres en voldríem fer alguns matisos o uns comentaris complementaris, no? En primer lloc vostè ha parlat del no a la Constitució Europea, i crec que potser des de..., evidentment, des d'una posició molt modesta, crec que potser ha obviat que va haver-hi diferents «nos» a la Constitució Europea. Que no és el mateix el «no» de França..., i també hi havia diverses raons a França entre els partidaris del «no», del «no» que vam defensar, i que alguns vam votar al Tractat constitucional europeu des de Catalunya i des dels Països Catalans, perquè aquí evidentment també hi ha darrere el debat de quina és l'Europa que volem construir, i creiem que hi havia unes mancances importants en aquell projecte de Tractat constitucional pel que fa als drets socials, l'Europa que avui estem construint és molt diferent d'aquella Europa dels anys cinquanta i seixanta, d'una Europa en clara expansió econòmica en aquells vint-i-cinc, trenta anys daurats del segle XX, a nivell d'expansió econòmica. Avui, l'estat del benestar, precisament perquè aquesta expansió econòmica ha finalitzat i perquè hi ha hagut moltes restriccions, doncs, està en qüestió. Segurament això és una de les raons que hi havia del malestar que va portar molts ciutadans a França i a Holanda a votar que no, i segurament a molts ciutadans irlandesos, però també és una preocupació que moltes vegades, si bé hi és present en l'àmbit de les institucions europees, es troba a faltar la seva comunicació amb la ciutadania, i, per tant, en aquest sentit, aquesta era una de les raons que ens va portar a molts a decidir-nos pel «no», no?

I després, perquè és evident que malgrat que algú moltes vegades [#] Catalunya sigui un cas singular a la Unió Europea, sí que és cert que moltes vegades hi ha la sensació que per participar a Europa s'ha de passar per Madrid. I, precisament, a Catalunya, que és una nació que té una voluntat d'autogovern molt profunda, va trobar a faltar, doncs, que realment el procés de participació en el tractat constitucional i els continguts del mateix permetessin una participació a les institucions europees d'ens territorials més enllà dels estats, no?

I per tant, aquesta va ser una de les raons que ens va portar a molts a votar que no. També, evidentment, hi ha altres elements que caldria posar sobre la taula, com el fet que hi havia una convenció catalana, que va fer tota una sèrie d'aportacions i que el resultat, després, en el text de la proposta de Tractat constitucional era bastant migrat. Per tant, és important que quan fem esforços per tal que la ciutadania s'incorpori en aquest procés de discussió sobre el futur d'Europa, doncs, moltes vegades es troben a faltar resultats quan sí que hi ha una participació de la ciutadania, no?

I precisament, com que nosaltres, des d'Esquerra Republicana creiem que Europa i la institucions europees també són una arena de debat polític, doncs entenem que moltes vegades potser hi ha una participació però no hi ha un retorn, no? I en aquest sentit, en l'àmbit de propostes concretes sobre determinats tractats comunitaris, com també de determinades directives, on segurament hi hauria d'haver un treball previ molt més important també des del Parlament de Catalunya, que estem treballant en aquesta comissió els diferents mecanismes, no?

Fet aquest comentari, que segurament..., de la part potser més divergent amb la seves consideracions, sí que ens agradaria que ens..., que pogués fer algunes recomanacions sobre quin ha de ser el paper del Parlament de Catalunya i d'aquesta comissió en els treballs del Parlament europeu sobretot sobre aquelles normatives que poden tenir una afectació important sobre la realitat catalana, però que també afecten a les competències d'aquest Parlament, en el seu desplegament. Per tant, aquí hi ha hagut un treball molt important de la comissió, de molta reflexió, però que ens agradaria que vostès, des de la seva experiència, ens pogués fer alguna fer

alguna aportació que de ben segur serà de molta ajuda. De quins instruments podríem utilitzar al Parlament de Catalunya i si creu que tindríem possibilitats d'èxit.

En segon lloc, i ja per acabar, sí que ens agradaria que donada també la seva participació en diferents grups de treball i comissions al Parlament europeu, i relacionant-ho amb la situació de crisi econòmica, ens agradaria que ens fes, a veure si ens pogués compartir alguna reflexió sobre com pot afectar la crisi, quines són les vies de treball en aquesta situació de crisi econòmica, de les relacions d'Europa amb Amèrica Llatina i, per altra banda, de les relacions d'Europa amb els estats de l'altra ribera del Mediterrani, no? Són dues àrees, sobretot la de l'altra ribera del Mediterrani, on hi ha una relació econòmica molt important, però també en l'àmbit d'Amèrica Llatina hi ha una implantació d'empreses europees molt destacada. A Amèrica Llatina hi ha hagut en els darrers anys, també, processos de recanvis polítics importants, amb una nova onada de governs d'esquerra, de diferents tipus i molt diversos entre ells, però que també seria interessant conèixer la seva opinió sobre aquests dos aspectes.

Res més, agrair-li la seva presència avui aquí, i ens agradaria que ens pogués, sobretot traslladar les seves reflexions sobre quin ha de ser el paper del Parlament de Catalunya en aquest procés de debat de la normativa comunitària.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Aragonès. I ara és el torn del representant i portaveu del Partit Popular, el senyor Jordi Montanya, que pot començar quan vulgui la seua intervenció.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Des del meu grup ens sumem a la benvinguda a aquesta comissió. I també li volem fer palès el nostre agraïment per la nostra sinceritat. Molts cops, això és un Parlament, i vostè coneix perfectament el funcionament del Parlament, el discurs que té, en la forma..., i no entra en el fons. Jo li agraeixo que vostè hagi entrat en el fons i que ens hagi traslladat, doncs, el seu punt de vista, a més, evidentment, doncs sòlid, sobre la situació d'Europa.

Nosaltres creiem que és hora d'afrontar els problemes de cara, i de dir les coses tal com són. Malauradament, i en això, doncs, el portaveu de Convergència i Unió, el diputat senyor Pellicer, quan feia menció a la visita que vam fer a les institucions europees, fa dos setmanes, doncs efectivament, vam sortir, si em permet l'expressió, una mica «mustis», no? Allò de dir, escolti'm...

Ara bé, jo també li he de dir, senyor Obiols, que molts de nosaltres l'únic que vam fer va ser dir: doncs escolti, tota aquesta informació, tots aquests inputs que t'arriben de diferents mitjans de comunicació, del que estudies, del que treballes, del que coneixes, i del que t'entrevistes és així; malauradament, però és així. I això és una situació preocupant, la que està vivint Europa, i per lo tant, nosaltres creiem que el que es necessita, doncs, és afrontar els problemes de cara, perquè el primer requisit o el primer, la primera premissa per curar el mal és conèixer el mal. Per lo tant, jo entenc que ha de ser així i l'hi agraeixo de veritat la seva intervenció pel que fa, [#] a les formes, però també per haver entrat contundentment en el fons.

Nosaltres serem molt concrets amb les qüestions que li volem plantejar. Ha fet referència a la problemàtica que estan travessant diversos països dels nouvinguts – per anomenar-los d'alguna manera–; hi ha una situació de fallida, que ja apareix als mitjans de comunicació, pel que fa a Hongria; també es parla de Letònia i Estònia; i una greu crisi pel que fa a Rumania, Hongria –ja ho hem citat–, i a Bulgària, que fins i tot, a Bulgària, doncs, actualment tenen els fons europeus bloquejats, la qual cosa, doncs, ja és de per si alarmant, que un soci de la Unió Europea tingui els fons europeus bloquejats per una situació de, potser hauríem de buscar una qualificatiu més suau, però com ara no el tenim a mà, doncs, de corrupció interna.

Clar, això ens preocupa, i la primera reflexió és: escolti, ha estat un error l'ampliació a vint-i-set? Vist lo vist, perquè és clar –i vostè hi ha fet esment–, quan les coses van bé, i quan hi ha bonança econòmica, tot és molt senzill o més fàcil, o més planer. Vist el vist, i a dia d'avui, ha estat un error, l'ampliació a vint-i-set?

Després també en relació a tots aquests països que s'han incorporat, Letònia, Estònia, Lituània, Hongria, Rumania..., arriba també per part d'algun columnista o d'algun mitjà de comunicació, algun input que no deixa de ser alarmant, en el sentit de

que aquest procés de crisi que està patint Europa, de crisi institucional, de crisi econòmica, i també, per què no dir-ho, de màrqueting, estigui sent aprofitat per Rússia per provocar una situació interna en aquests països de desarrelament versus la Unió Europea, dient, doncs, «escolteu, això ja us ho advertíem; veieu com a l'hora de la veritat, la Unió Europea adopta polítiques neoproteccionistes, els països miren cap a casa seua. L'exemple, doncs, de França, jo crec que és el més contundent, i que això està generant uns moviments socials dintre d'aquests països que poden tindre una continuïtat alarmant pel que fa al futur de la pròpia Unió Europea.

Ens agradaria, doncs, si ens poguéssim fer cinc cèntims sobre aquesta qüestió. Després hi ha una altra qüestió que també, clar, jo m'he referit que inclús hi ha una crisi de màrqueting, però és que clar, el ciutadà europeu, entre els quals m'incloc, lògicament –jo sóc un gran defensor del procés Europa, del procés europeu–, hi ha al president de torn, el senyor Klaus, que és que no fa un discurs ja euroescèptic, sinó que fa un discurs antieuropeu..., escolti, a on estem, senyor Obiols? A on anem? A on va Europa? Aquesta pregunta, que ens la fem molts diputats, és la pregunta a la que haurem de respondre segurament quan d'aquí quatre dies entrem en campanya molts de nosaltres de cara a les europees. Però realment, escolti, senyor Obiols, a on està Europa? A on som? Què serà d'aquest procés, si el propi president de torn diu el que diu...? I veiem, com vam veure a totes les televisions d'Europa, doncs, com no tots els eurodiputats, per una gran majoria, abandonaven la sala quan intervenia el president de torn.

També hi ha una altra qüestió, i amb això ja acabo –he dit que seria molt breu–, he procurat ser precís... Vostè s'ha referit a Estats Units. El programa que està duent a terme el nou president, l'Obama, efectivament, creiem que d'entrada té un gran actiu, que és que ha sabut traslladar il·lusió al ciutadà nord-americà. No deixa de ser també més cert que últimament les grans editorials dels mitjans de comunicació, el *New Yorker*, el *Washington Post*,

Fitxer 05

...[i] *New York Times*, les editorials sembla que li estiguin dient o volent dir: «Escolti, senyor, vagi més en compte en el que fa...» No sé, això és el que es desprèn de les editorials d'aquests mitjans de comunicació, i això també ens genera una certa preocupació en el sentit que això potser sigui un procés en el qual les esperances que molts de nosaltres alberguem que quan Estats Units comenci a tornar a respirar, si més no de rebot Europa respirarà, doncs, pugui ser molt més llarg del que en principi semblava quan es parlava d'una crisi de tres, quatre o cinc anys, i ja s'està començant a parlar d'una crisi de catorze, quinze o setze anys, no? I això ens preocupa. Com també ens preocupa que per primer cop en cinquanta anys –en cinquanta anys– el primer viatge que realitza la secretària d'Estat, la senyora Clinton, no sigui a Europa. Això és el primer cop que succeeix en els darrers cinquanta anys. En les subsegüents eleccions dels diferents presidents d'Estats Units, sempre havia estat Europa, l'aliat europeu, el primer país que visitava el secretari d'Estat. La senyora Clinton ha anat allà on hi ha el nucli d'influència econòmica mundial, ara com ara, ha anat al con sud i ha anat a visitar els països emergents. Europa està perdent pes, està deixant de ser el centre econòmic o un dels paràmetres dels centres econòmics del món i possiblement es faci certa aquella frase d'un exministre d'Exteriors de l'Estat espanyol dient que «Europa està abocada a ser un parc temàtic en el futur».

Moltes gràcies, senyor Obiols.

El president

Moltes gràcies, senyor Montanya. I, finalment, serà el senyor Francesc Pané, en representació del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa i els Verds. Quan vulgui té la paraula. (*Rialles.*)

El Sr. Pané Sans

Iniciativa per Catalunya Verds – Esquerra Unida i Alternativa.

El president

Ah!, perdó.

El Sr. Pané Sans

De totes maneres, gràcies president...

El president

Els he anomenat tots però en un ordre inadequat.

El Sr. Pané Sans

Una sola intervenció, no?, president.

El president

De tota manera només té un torn, eh? –només té un torn.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, moltes gràcies. A totes les diputades i tots els diputats, al senyor Obiols, molt bona tarda. Senyor Obiols, el senyor Lluís Postigo, Esquerra Unida i Alternativa, Iniciativa per Catalunya Verds i jo mateix, en nom del nostre grup, li donem la benvinguda, ja ho han fet altres, nosaltres també la hi donem, sincerament, i li agraiem molt les seves paraules i les reflexions. Jo, personalment, a més a més li agraeixo les reflexions i les paraules que va tenir, i li ho faig aquest agraiement per segona vegada, a Brussel·les, el dia que vam tenir, en fi, diguem-ho clar, la joia de poder escoltar els eurodiputats catalans, i concretament a vostè. Gràcies, avui també, doncs, per les seves paraules.

Veurà, tinc la necessitat de fer una citació literal, crec que me la permetrà, senyor Obiols, i crec que me la permetrà també el president i les diputades i diputats. Diu així: «L'evolució de la Unió Europea reflecteix que el principi de subsidiarietat és destinat a convertir-se en una categoria jurídica fonamental per articular els diferents nivells de poder i per tant exigeix una participació regional. En virtut d'aquest procés el principi de subsidiarietat pot arribar fins i tot a tenir una incidència en els ordenaments jurídics interns.» La citació és d'un llibre que s'anomena *Parlaments regionals i procediment d'adopció de decisions a la Unió Europea*, l'autor del qual es diu Miquel Palomares, i és lletrat d'aquesta comissió i l'està acompanyant a la sala, i ha tingut la deferència, justament avui, de regalar-me aquest llibre. Jo crec que el senyor Palomares té molta raó i el senyor Palomares, no només en aquesta citació, sinó que, imagino jo, en tot el

seu estudi no fa altra cosa que reflexionar sobre allò que aquesta comissió ha reflexionat darrerament molt i molt, no sé si molt encertadament, el senyor Palomares amb tota seguretat, nosaltres no sé si tant encertadament, però amb tota la voluntat d'encertar.

En efecte, un dels problemes en alguns països –en alguns països–, aquests que podríem considerar més multinacionals o, si es vol, més multiculturals, que en les seves consultes han expressat vots negatius, no necessàriament majoritaris, crec que un dels problemes, una de les causes per les quals hi ha hagut aquest vot negatiu és justament perquè la Unió Europea és una construcció d'estats quan Europa no necessàriament és ella mateixa una configuració d'estats i una construcció política, òbviament, però no una configuració social, sociològica, si es vol, d'estats.

De manera que el principi de la subsidiarietat sembla que després de tenir consolidada la institució europea esdevé una mena de fita, una mena de meta allà on necessàriament podem arribar a partir del criteri de la diversitat i la pluralitat de les expressions econòmiques, de les expressions culturals i de les expressions de la política cultural. Tot en tot el principi de subsidiarietat en el nou Tractat, en aquest que encara no s'ha ratificat, ja hi és apuntat però segurament no amb suficiència i segurament no amb l'acomentament que països com és el nostre, Catalunya, almenys sectors importants de països com el nostre, com és Catalunya, voldríem. Em refereixo que el principi de subsidiarietat per a nosaltres ha de ser absolutament un principi de la construcció del debat polític a Europa.

En política agrària comuna, posem-hi per cas, no es pot pensar que les decisions que prengui la comissió i el consell, fins i tot les decisions més plurals que prengui el Parlament, han de ser absolutament lineals per a tothom perquè hi ha una agricultura ben distinta a la mediterrània que una agricultura, posem-hi per cas, al nord d'Europa o el centre d'Europa. Això que jo ara expresso respecte de l'agricultura ho puc expressar respecte de tantíssimes coses. El principi de subsidiarietat ha de ser no només una aproximació de les institucions europees als territoris que constituïm a Europa, sinó que hauria de ser, a més a més, una descentralització de l'Administració europea i hauria de ser segurament també, com plantegem a les vegueries a

Catalunya, una desconcentració del poder que a hores d'ara està a les institucions europees. En tot cas, aquesta llarga disquisició ja me la perdonaran, era només per estirar-li a vostè el prurit de poder-nos explicar quina és la seva visió respecte de la subsidiarietat, de la necessitat i dels instruments que valdria la pena que anéssim construïnt.

En efecte, ens preocupa a nosaltres molt les relacions entre l'Europa comunitària, l'Europa en general –l'Europa comunitària concretament–, i la ribera sud del Mediterrani. Els països del Magrib són països, no podem dir-ne encara emergents, però alguns d'ells sí, sens dubte, però importants des del punt de vista cultural, des del punt de vista sociològic, des del punt de vista de la proximitat i també cada vegada més, afortunadament, des del punt de vista econòmic.

L'espai europeu mediterrani crec que donarà moltes oportunitats a les relacions entre l'Europa del nord i l'Europa del Magrib, però, sigui com sigui, trobem que a Europa li falta encara una voluntat manifesta d'inversió, no diria de solidaritat, sinó d'esforç perquè els països del Magrib, tan pròxims a nosaltres i amb els quals compartim tantíssimes coses, no només l'aigua, sinó molta i molta cultura en la història acabin podent progressar. Hem vist el que ha passat a Palestina i hem vist com Europa no sabia donar una única veu i una veu de justícia respecte d'allò que està sofrint el poble palestí, i el poble palestí, com el poble d'Israel, però, em refereixo al palestí, que és el més sotmès i el més pobre, no és pas tan llunyà de tota la història, de tota la cultura, dels països de la mediterrània europea, ni encara de la mediterrània central.

Una tercer qüestió, si me la permet, fa referència, justament, a les qüestions de gènere. Vostè n'ha parlat, i jo ho celebri, perquè no és habitual que els eurodiputats i les eurodiputades parlin de les qüestions de gènere en matèria política a Europa, en parlem, òbviament, en els parlaments estatals i en els parlaments nacionals, no tant a Europa. La pregunta és, si hi ha sensibilitat, que hi és, en la Unió Europea, en les institucions de la Unió Europea respecte de la diversitat i de la igualtat d'oportunitats de gèneres, hi ha la visió d'impacte de gènere en el pressupost de la Unió Europea?, perquè al final el pressupost és el gran instrument polític segons el qual podem fer, efectivament, polítiques reals en el territori i en les poblacions, perquè una cosa són

les declaracions i la voluntat fins i tot de[#] dones en les mateixes institucions, l'altra és fer polítiques sota la perspectiva de gènere a favor, òbviament, de la igualtat d'oportunitats de les dones.

Una quarta qüestió són els drets humans al món, vostè n'ha parlat, i home, impacta que digui, com ja li vam sentir a dir l'altre dia, que a vegades els eurodiputats han de fer esforços per no corprendre'ns davant dels informes que arriben respecte dels drets humans al món. No volia parlar tant dels drets humans com de, què fa Europa? Jo el vaig sentir, a vostè, al Centre Català Europeu, al Centre Català d'Europa, o ara no recordo quin indret, al passeig de Gràcies crec que era, en una taula rodona, i parlava, precisament, de la presència política d'Europa com a Europa de valors en el món, i vaig fer una pregunta que ara reitero: quants serem, serà possible que siguem mai una única veu, la d'Europa, amb la seva tradició, contrària, és clar, als drets humans, que també l'hem tinguda, però de la qual hem après molt i hem acabat fent d'Europa una estructura a favor dels drets humans, manifestament a favor dels drets humans? Tindrem algun dia una única veu i estarem en el concert polític perquè la democràcia, perquè la diversitat, la igualtat d'oportunitats i, en definitiva, la batalla per la conquesta dels drets humans sigui real en els pobles més pròxims i en els més remots respecte d'Europa?

Una cinquena cosa, i vaig acabant. El medi ambient és una preocupació a Europa, és una preocupació del món, i no d'ençà que ja hem descobert, pel que fa a Europa, el canvi climàtic, i jo crec que ja era una preocupació abans que el canvi climàtic, que el procés aquest fos realment un problema, el medi ambient avui segurament centra la major part de les polítiques i de les reflexions que fan les institucions europees, singularment el Parlament Europeu, al qual pertany vostè. El medi ambient ha de ser necessàriament una oportunitat econòmica a la vegada que una reflexió perquè els nostres fills i els nostre néts disposin d'un planeta que sigui per a ells habitable, i si pot ser bell i dolç, però sobretot ha de ser, en efecte, una oportunitat econòmica.

Ara, quan fem directives des d'Europa o quan vostès proposen informes, i la Comissió i el Consell els accepta i els acaba transformant en directives i nosaltres les transposem, de vegades els nostres ciutadans i les nostres ciutadanes no entenen

que per mor del medi ambient es pugui pressionar sobre les economies sense que hi hagi reconeixement econòmic d'allò que no es podrà produir justament perquè respectem el medi ambient. Això ens passa tot sovint en moltes de les grans inversions que pretenen transformar les condicions econòmiques de territoris. A Lleida ara l'estem vivint, no ara, ja fa anys que l'estem vivint a propòsit d'una irrigació de moltes i moltes hectàrees.

És veritat, les grans polítiques del medi ambient pesen a la Unió Europea, són presents en tots els estats de la Unió Europea, però, en canvi, no hi ha recursos per sostenir-les. Jo tinc aquí a les mans la resolució que vostès des del Parlament Europeu van prendre el 3 de febrer de 2009 sobre els espais naturals a Europa, fa referència, bàsicament, a les dues grans directives que expliquen què és Xarxa Natura 2000, i vostès, els eurodiputats i les eurodiputades feliçment deien a la Comissió, a propòsit de l'informe que n'havia fet l'eurodiputada encarregada, «facin el favor de traslladar, d'aprovar vostès i de traslladar als consells, que , en efecte, s'ha de tenir recursos econòmics per poder sostenir Xarxa Natura 2000, és un patrimoni d'aquesta generació, ha de ser patrimoni de les generacions que vénen i és allò que ha de distingir a Europa respecte dels altres països que tenen economies que són invasives», però, en efecte, hi ha molt pocs diners. Creu que el medi ambient podrà ser un instrument econòmic potent per als nostre estats i a la vegada...

Fitxer 06

...[la Unió Europea] tindrà capacitat de finançar allò que és elements de protecció?

I, finalment –finalment– el català a Europa és una llarga reivindicació, però és veritat que a Europa les institucions entenc que tenen una excusa fàcil dient «i per què no s'ho arreglen primer al seu Estat?» Com veu vostè que el català pugui ser del tot corrent, normal, en la diversitat de les llengües a les institucions estatals perquè a la vegada i, a partir d'aquest exemple ho pugui ser igualment a Europa amb les dificultats que jo ja entenc que a Europa pugui tenir una llengua minoritària.

Dit això, senyor Obiols, disculpi la llargària i una vegada més accepti el nostre agraïment per la seva presència i les seves paraules.

El president

Moltes gràcies, senyor Pané. Ara ja correspondria intervenir al representant del Grup Mixt, que s'ha excusat. M'ha dit, en tot cas, que volia manifestar que la seva absència no fos interpretada com un menysteniment cap al compareixent o cap a la comissió, però com que és un grup de només tres diputats de tant en tant els succeeix això, que les seves obligacions no els permeten assistir a totes les comissions.

Bé, quan vulgui, senyor Obiols, té la paraula per contestar o replicar a aquesta munió de preguntes i de reflexions que li han plantejat.

El Sr. Raimon Obiols i Germà

M'excuso d'antuvi si no dono resposta a totes les qüestions perquè són moltes. I, quanta estona tenim? Deu minuts?

El president

Com que són moltes a mi em sembla que en deu minuts no en tindrà prou, en tot cas, em sembla que valdria la pena que n'hi donéssim quinze perquè em sembla que els grups volen que els pugui contestar si no totes la majoria.

El Sr. Raimon Obiols i Germà

Miraré de contestar o de fer comentaris perquè a vegades no tinc respostes, com ens passa a tots, no?, que et fan una pregunta i no saps què contestar. Però, jo voldria començar recordant-li al senyor Pellicer el què és la definició d'un pessimista. Vostè la sap? (*Pausa.*) «Un pessimista és un optimista informat.» Jo sóc optimista, però, naturalment, estic informat del que està passant, i el que està passant indueix al pessimisme. Que això indueixi al pessimisme no vol dir que jo sigui un pessimista, que faci un discurs de desànim o d'euroescepticisme, tot al contrari, jo crec, després ho explicaré al final de la meva intervenció, que hi ha cinc grans causes que indueixen al *meu* optimisme, no sé si al de vostè, però al meu optimisme sí.

Jo crec que la sortida d'aquesta crisi serà molt favorable als valors que jo tracto de defensar i les posicions que jo tracto de defensar. D'aquí el meu optimisme, no sé si el seu. Probablement també ens podem trobar pràcticament en tot, em sembla, eh?, perquè Europa, finalment, té totes aquestes característiques de ser un gran *mainstream* [#], una gran àrea de consens democràtic respecte a coses raonables que s'han de fer i que s'han de pactar, no?, però jo sóc optimista per la sortida de la crisi, el que no sóc optimista, naturalment, no puc tenir forçosament, ni vostès tampoc, senyor Pellicer, no siguem criatures, la situació és molt dolenta –la situació és molt dolenta. Per exemple, miri's les dades d'Eurostat d'ahir respecte a la reducció del creixement del PIB de la zona euro o del que es denomina al mateix Eurostat *brutal* caiguda de les exportacions –*brutal* caiguda de les exportacions. Aquesta és la situació aquí, a Europa i a la Xina, i al Japó, que tenen una crisi enorme com no havien tingut en trenta-cinc anys.

Ara, naturalment, com es pot se optimista respecte a aquesta situació? Jo no sé si el senyor Tremosa fa un discurs d'optimisme de cara a les eleccions europees, que jo no he evocat en cap moment, les ha evocat vostè, no? Nosaltres no tenim candidat, jo aquí no vinc a fer propaganda de les eleccions europees, vinc a dir amb tota sinceritat i amb el cor a la mà com veig les coses, i si vostè les vol qualificar de pessimistes i euroescèptiques està en el seu perfecte dret, però jo, naturalment, no comparteixo els seus qualificatius. Jo no he estat, em sembla, euroescèptic en cap moment perquè he dit que la solució passa per *més* coordinació europea, per *més* Europa política, per *més* solidaritat europea i no per menys, i que, a més a més, la crisi actual marca una finestra d'oportunitats enorme per fer aquest salt endavant.

Jo no puc preveure, i vostè tampoc, quina serà exactament la sortida d'aquesta crisi, quan i de quin moment, espero que no d'aquí a quinze anys, com deia el senyor Montanya, del Partit Popular, espero que sigui abans, i suposo que ell també, però no ho sabem –no ho sabem– no ens enganyem. Tots els governs, el d'Obama, els governs europeus, el de Xina, el de Rússia, el del Japó, són com vaixells que estan navegant en un mar de boira espessa i no saben què es trobaran; no saben, per

exemple, si es trobaran l'iceberg d'una precipitació encara més brutal de la crisi. Siguem seriosos.

Naturalment, si es tracta de vendre productes hi ha tècniques, hi ha estudis de màrqueting, hi ha recomanacions publicitàries de tota mena, etcètera, però hem de pensar que estem en una assemblea de responsables parlamentaris i que ens devem al rigor de la veritat. I que consti que quan jo he fet una tònica de crítica l'he feta sobre problemes, no sobre sectors, i l'única vegada que jo he fet una excepció per esmentar un grup polític i un dirigent polític ha estat del meu camp: jo he criticat al senyor Fabius i un sector del Partit Socialista francès perquè crec que van ser molt responsables de la victòria del «no» a França.

Jo, senyor Pellicer, crec que el tema de la crisi institucional i dels problemes que es ventilen entre Europa occidental i els països de l'Europa de la nova ampliació, el que el senyor Clamstel[#] va dir «la nova Europa comparada amb la vella Europa», en el moment de la discussió sobre la guerra de l'Irak, no tenen massa que veure en una Europa a dues velocitats, perquè l'Europa de dues velocitats, que és una possibilitat que el Tractat de Lisboa ofereix, fa referència a la possibilitat oberta a obrir la porta perquè un grup d'estats membres puguin agrupar-se per desenvolupar polítiques de cooperació reforçada, però això no fa referència ni a l'est, ni a l'oest d'Europa. Per exemple, és una hipòtesi a considerar que països de la nova ampliació, estats petits d'Europa, practiquin la doble velocitat sobre la base de desenvolupar les possibilitats que ofereix el Tractat de Lisboa de cooperació reforçada en funció dels seus interessos.

El problema és un altre, el problema és que aquestes economies són economies d'una fragilitat enorme que estan en un sistema financer i bancari, que per dir-ho ràpidament i d'una manera probablement poc exacta és un sistema bancari que són franquícies de bancs potents de l'Europa occidental, que hi ha un procés de repatriament d'aquests capitals cap a l'Europa occidental i que, per tant, hi ha una congelació creditícia que és molt més greu que la que es produeix en el nostre país, vaja, que està clarament sota zero, per entendre'ns, i que això crea una amenaça brutal en aquests països. Una altra cosa és que si el Tractat de Lisboa avança es

pugui desenvolupar una línia de cooperacions reforçades, com ja *de facto* existeix en l'àrea de l'euro, etcètera. I des d'aquest punt de vista potser es pot ser optimista. Fixi's en el que em sembla que es pot preveure.

Es pot preveure una acceleració del procés d'incorporació a l'euro d'una sèrie de països que abans estaven jugant amb l'avantatge comparativa d'una moneda que es pot devaluar en un moment determinat, no parlo de Gran Bretanya on la incorporació a l'euro seria una mena de dalt a baix nacional brutal, encara que no és descartable a mig termini, parlo d'altres països de l'Europa central i oriental que veuen com es devalua la seva moneda, i en un context en el qual es pot exportar, això potser està bé, però en un context en el qual es té un deute a pagar, que es paga amb dòlars o es paga amb euros, i en un moment de contracció brutal de les exportacions, és una bomba de rellotgeria. I, per tant, aquests països aspiren que els criteris de transició per incorporar-se a l'euro puguin escurçar-se i es pugui fer un procés més ràpid d'incorporació a l'euro. Bé, això és una de les oportunitats de les crisi, és a dir, accelerar processos en una línia d'incorporació.

Vostè, senyor Pellicer, parla del principi de subsidiarietat aplicant-ho al tema de la futura presidència espanyola i en general al desenvolupament del procés institucional europeu; altres amics han fet referència a aquesta qüestió de la subsidiarietat. Jo voldria dir respecte això algunes coses concretes. Primer, el Tractat de Lisboa significa un pas endavant, es pot, naturalment, com en tot, de la mateixa manera que *tots* els governs donen disgustos en un moment o altre, vull dir –això és una llei universal com la Llei de la gravitació, de Newton–, *tots* els governs en un moment determinat donen algun disgust, encara que siguin els teus o el dels altres, etcètera, no?, *tots*, de la mateixa manera que *tots* els resultats europeus són insuficients, i ens agradaria que fossin més enllà, però, bé, la realitat és el que és, com la Llei de la gravetat és el que és. No podem dir «mori la Llei de la gravetat» i llançar-nos pel balcó, perquè ens fumarem una castanya... Vull dir, s'ha de treballar en la realitat.

Bé, en aquest terreny el Tractat de Lisboa és una passa endavant, reconeix d'una manera explícita el tema de la subsidiarietat com un dels valors essencials de la construcció europea, dóna a aquest principi de la subsidiarietat una dimensió

parlamentària i li dóna també una dimensió de nivell regional. Això per a Catalunya i per al nostre autogovern és un element fonamental. Jo sé que vostès han treballat sobre això, sé que han discutit sobre això, i que algunes conclusions s'imposen. Per exemple, la primera i fonamental és l'actitud d'anticipació a l'aplicació dels nostres interessos a la defensa de les nostres prerrogatives, dels nostres drets, no esperar que en un moment determinat ens caigui una cosa al damunt sinó tenir les antenes posades i els sistemes de detecció adequats per poder incidir sobre els processos des d'*ex ante*, des que els processos es comencen a discutir. Aquesta és una qüestió fonamental.

Ara hem tingut tota aquesta discussió i mobilització sobre la directiva del foc, no és això? Bé, potser és cert que entre tots, vostès, nosaltres, etcètera, hauríem d'haver estat més amatents, ja no per canviar la directiva sinó per explicar la directiva a gent que amb la major de la bona fe s'ha sentit alarmada del País Valencià, o a Berga, etcètera. Jo tinc amics a Berga, no del meu partit sinó de gent d'Esquerra Republicana i gent de Convergència, etcètera. Jo els he escrit: «Tindreu "Patum" per molts anys.» No fumem, tu! Però, naturalment, s'aixequen en moments determinats aquestes alarmes, etcètera, i els mecanismes d'anticipació serveixen per incidir sobre el procés i també serveixen per clarificar les coses perquè no es creien confusions i no hi pugui haver en moments determinats reaccions d'aquesta naturalesa, etcètera.

La segona cosa que té a veure, i és gairebé tan important en el principi d'anticipació, és la correlació de forces, perquè, és clar, si tu t'avances en un procés però tens molt poca força pots incidir poc sobre aquest procés, però si tens força incideixes més. Jo tinc un amic sindicalista, que és el López Bulla, que de vegades parlant de temes d'Amèrica Llatina, diu «bé, però en este país la "vieja dama" com està?» «Què dius, José Luis, què vol dir la "vieja dama"?» «Sí, hombre, la "vieja dama", como está, en Nicaragua la "vieja dama" como está en ese momento?» I li dic: «Què és la "vieja dama"?» «La correlación de fuerzas.»

Com està la correlació de forces? Si la correlació de forces socials, polítiques, ideològiques, està en una determinada direcció les coses van en una direcció, si estan en una altra van en una altra direcció diferent. Aleshores, si la correlació de

forces dels catalans és potent la causa dels catalans avançarà, si la correlació de forces dels catalans és feble la causa dels...

Fitxer 07

...[dels catalans] no avançarà. Em sembla que això és una qüestió òbvia sobre la qual no caldria insistir. Ara, com es guanya força a la correlació de força? Es guanya força sobre la base de desenvolupar dos principis.

Primer principi, la màxima unitat política a Catalunya amb relació a Europa. És a dir «escolti, no, jo represento el país», «ah, però vostè representa el país però aquí n'hi ha uns que diuen que vostè és un traïdor al país?» Llavors, en què quedem, vostè defensa el país o és un botifler? O, al revés, «jo defenso el país», «ah!, però vostè és un revolucionari és un extremista –ho diuen aquests–, un exaltat, etcètera...» Busquem el terreny comú d'una unitat sensata de punts de vista que, naturalment, no serà el cent per cent, però en coses fonamentals per al desplegament de les nostres llibertats, del nostre autogovern, de la nostra presència a Europa es poden garantir. Aquest és el primer requisit.

El segon requisit és fer aliats a Europa, fer aliats a Europa des del meu punt de vista –excusi'm la màxima simpatia per a totes les causes perdudes d'Europa–, però buscar aliats que tinguin força. No sé si m'explico. És a dir, és millor parlar amb Adam Württemberg[#] que no amb un grup minoritari o indeterminat, etcètera, encara que la seva causa sigui totalment justa; no dic que s'hagi de menystenir, però no per desenvolupar la política d'aliances. La política d'aliances s'ha de fer sobre la base que si l'objectiu és que el principi de subsidiarietat en el seu nivell regional –estem parlant, naturalment, en semàntica europea–, pugui avançar, hi hagi un front el més ample possible en el Comitè de les Regions, en les relacions bilaterals, en l'euroregió nostra, etcètera, per fer valer tot això. Em sembla que aquestes reflexions generals, pel que fa a la presidència espanyola, s'apliquen també.

Jo voldria contestar, des d'aquest punt de vista, el que plantejava vostè, senyor Pellicer, i el que plantejava l'amic Aragonès, d'Esquerra Republicana. A Catalunya

tenim dos models per tirar endavant, i hi ha gent que està en un model i hi ha gent que està en un altre model, però un dels dos models, i jo el comparteixo, que és el de pensar que no hi ha un problema català, no hi ha un problema basc, ni un problema gallec, hi ha un problema espanyol. És a dir, un estat europeu occidental que té oberts els plets del País Basc i de Catalunya és un estat que té un problema i un problema greu, el pot resoldre un sector o un altre de la vida política espanyola dient «ah!, que raros son los bascos» o «mira, els catalans són molt peculiars, etcètera», però, finalment, es pot esperar que hi hagi la intel·ligència històrica i política suficient com per comprendre que aquest tema s'ha de resoldre sobre la base d'un desenvolupament federal plurinacional d'Espanya. És en aquest paràmetre que jo em moc. Jo respecto totes les posicions respecte a aquest però també demano que es respecti això.

A vegades es diu «oh!, és que això ja s'ha vist que és impossible». I la independència?, quan serà, com serà, amb qui serà, contra qui serà? Clar, s'haurien d'aclarir aquestes qüestions també, eh?, perquè a vegades es van creant *friends*#, el que ara s'ha posat de moda, després del *Acof*#, clàssic de dir el *friend* és el..., «el federalisme és una via morta, ara toca l'independentisme». Bé, parlem-ne d'això, és un tema a debat entre posicions, també a la seva coalició això li toca molt de prop perquè s'autodefineixen com a sobiranistes, però el camí d'aquest sobiranisme es pot decantar cap a un dels models o cap a un dels altres models.

Jo faig aquests comentaris perquè voldria explicar el que és el meu capteniment amb relació al que pot ser el semestre de la presidència espanyola i més enllà. Tot el que sigui avançar conjuntament, unitàriament, per fer valer el que són drets inalienables del nostre poble en un procés de transformació plurinacional de l'Estat espanyol comptin amb mi –comptin amb mi. Si em diuen «s'ha de firmar aquest paper», doncs ja el firmo. Comptin amb mi, perquè crec que és la manera d'avançar.

Jo no sé si això és pessimisme o optimisme, senyor Pellicer, eh?, però és la manera, jo penso... Vostè ha parlat finalment del tema de Turquia i del tema de les noves potències emergents, de la Xina i de l'Índia. Jo voldria fer un comentari molt ràpid sobre aquestes dues qüestions. U, respecte de Turquia jo crec que és una «patata

calenta» que ens van deixar els americans en un moment determinat i que han de tractar d'administrar els europeus sàviament. Vull dir que en un moment determinat la incorporació de Turquia com a estat de possible adhesió a la Unió Europea és una pressió americana motivada per raons geoestratègiques, o com se n'hagi de dir, evidents, i que una massa crítica de governs europeus va acceptar; però no va ser una idea europea, va ser una idea americana. Em sembla que això està històricament ben establert.

Aleshores, és clar, naturalment, el que no pots fer és en un país que li has dit «anem a negociar i vostès compleixin uns determinats requisits, reconeixin unes llibertats fonamentals, un estatus de drets humans acceptable, reconeixin la minoria turca, facin escoles..., kurda –perdó, la minoria kurda–, escoles, televisions en llengua kurda, etcètera, i després ja no «mirin, sap què, ens ho hem pensat de nou i ara vostès no entren». Jo crec que això no és seriós, és possible que passi, però seria realment molt lamentable. Del que es tracta és de considerar que aquest serà un procés lent, que trigarà anys i que en aquest moment es pot valorar, tal com està la foto en aquest moment es pot valorar com a positiva per a Turquia, perquè ha estat un gran motor de reforma i d'evolució del Govern, del sistema polític, de la societat turca que té un gran dinamisme, una gran joventut i que tenen la idea que són europeus. Perquè, és clar, la gran contradicció d'aquest tema és que si vostè parla amb ciutadans a Barcelona o a París i diu «vostè creu que els turcs són europeus? », un 80 per cent li dirà «no, són moros o són àrabs, o són el que sigui», però si se'n va a Ankara o a Istanbul i fa la mateixa pregunta el 80 per cent li diran «nosaltres som europeus, nosaltres no som àrabs, nosaltres no tenim res a veure». Aquesta és la paradoxa i la contradicció.

I, naturalment, l'altre factor és que els governs en general estan pendents de les seves opinions públiques i quan les opinions públiques fluctuen en un sentit o en un altre modulen les seves polítiques, en aquest cas amb Turquia, en funció de l'evolució. Xina... Perdó?

El president

Hauria de fer una mica de resum perquè porta consumit el temps. Dos o tres minuts més, si vol acabar. Ja sé que no ho podrà contestar tot. De tota manera, un dels grups parlamentaris li ha fet moltes preguntes.

El Sr. Raimon Obiols i Germà

Potser voldria acabar enumerant, en honor del senyor Pellicer, els motius del meu optimisme. Amb relació a la crisi no, però amb relació a la postcrisi, al que sortirà de la crisi. Jo sóc optimista, i fins i tot diria molt optimista, perquè l'hegemonia neoliberal i ultraliberal ha fet «la fi del caga elàstics». És a dir, el [#], tots aquests plantejaments que va exposar el senyor Václav Klaus amb gran pompa al Parlament Europeu estan liquidats, de moment, i crec que per molt temps, perquè, naturalment, hem viscut una economia de «casino», una apoteosi barroca del diner, una situació tan insuportable, un augment de distància entre països rics i països pobres, i entre pobres i rics dins dels països tant els rics com els pobres, que, naturalment, això ha acabat molt malament, ha acabat amb una crisi financera, bancària i econòmica d'una gravetat extraordinària que dóna la raó a la gent que han estat dient durant tot aquest temps que això acabaria malament. Aquest és el primer motiu del meu optimisme. És a dir, l'economia «casino» s'ha acabat.

Ara, naturalment, les oligarquies financeres i la gent que fa molts diners també estan fent diners amb aquesta crisi, per tant, poden aixecar el cap de nou un altre cop i dir «no, no, allò que dèiem, que ara hem callat durant uns anys, no?, més mercat i menys estat o més mercat i menys política», el que va dir el senyor Tietmeyer[#] a Davos fa quatre anys, no? «els polítics han de callar perquè ara hi ha un gendarme, que és el mercat, que els vigila i els vigila de molt a prop». Clar, aquest senyor ara se l'ha d'embeinar i ha de callar; potser d'aquí a uns anys, perquè tots oblidem i les opinions públiques obliden, tornarà a haver-hi un nou intent neoconservador i neoliberal per recuperar posicions hegemòniques, però de moment això s'ha acabat.

Segon, perquè això significa una gran oportunitat per a les polítiques reguladores en el pla nacional i en el pla internacional, és la doble cara d'aquesta moneda. Tercer, perquè hi haurà, inevitablement, en les opinions públiques i en els hàbits de la gent, el que el meu homònim Raimon Panikkar –jo em dic Raimon per culpa del Raimon

Panikkar, per dir-ho així– el meu amic i homònim Raimon Panikkar diu: «La necessària desmonetització de la nostra societat.» És a dir, aquesta apoteosi barroca del diner, aquesta sensació que tot es pot comprar, que tot es pot vendre –perdó, no faig al·lusió a les seves paraules–, tot això tendirà en les noves generacions a ser superat i llavors tota aquesta cosa canviarà, i espero que canviï a fi de bé.

Quart, amb relació al que deia el senyor Pané, perquè és clar, una de les armes de la reactivació de les economies, almenys a Estats Units i a Europa, jo no sé si en altres països, a Xina, per exemple, és més que discutible, però a Estats Units i a Europa, per descomptat, serà l'economia verda el desenvolupament de nous plantejaments, de tecnologies, d'energia, de consum de producció i de consum d'energia, etcètera, i això és, naturalment, un factor extraordinàriament esperançador de cara al futur. Viurem societats més sòbries, més netes, més equilibrades amb pautes... El que fins ara era una invocació, diguem, de la bona voluntat, el desenvolupament sostenible esdevé una prescripció gairebé rigorosa pel desenvolupament de polítiques de sortida de la crisi. Per tant, aquest és un quart argument a favor de l'optimisme.

I el cinquè, ja no cal que li digui que és la «vella dama», és a dir, el canvi de la correlació de forces a Europa, i, naturalment, la meua esperança i el meu optimisme és que la correlació de forces sigui d'esquerra i de centre esquerra i europeista, és a dir, per sortir una fórmula de major coordinació econòmica, de major institucionalitat democràtica, i tan de bo dins d'aquesta majoria, senyor Pellicer, hi hagi la coalició a la qual vostè pertany.

Moltes gràcies, per la seva atenció i excusi'm que he gastat més temps del...

El president

Moltes gràcies, senyor Obiols. El senyor Pellicer em demana la paraula. Hi ha algun altre grup que vulgui intervenir? (*Pausa.*) Doncs, en tot cas, senyor Pellicer, això sí, li donaríem per un temps breu, eh?, d'un parell de minuts, i després ja acomiadaríem el senyor Obiols. Quan vulgui.

El Sr. Pellicer i Punyed

Molt breu. Agrair-li una vegada més, senyor Obiols, la seva compareixença avui aquí en aquesta comissió del Parlament. I tornant al tema del pessimisme a l'optimisme, que ha sigut potser un fil conductor en la seva intervenció, jo li he de dir que és evident que tenim una situació de crisi complicada, això és evident, però jo he dit que vostè ha donat una visió pessimista, que no vol dir que no sigui realista, i és vostè que ha demanat disculpes pel seu pessimisme. Per tant, és vostè qui ha parlat del seu pessimisme i del qual ha demanat disculpes pel mateix.

Per tant, res més, i, evidentment, amb tota la cordialitat i sens acritud.

Gràcies.

El president

Doncs, agraïm de nou la compareixença, les reflexions, la capacitat per centrar els problemes i per enfocar-los amb profunditat del senyor Obiols. També li volem agrair molt les deferències que va tenir amb aquesta delegació, la delegació d'aquesta comissió quan van ser a Brussel·les, perquè ens va acompanyar durant el matí, va participar en els debats i després també a l'hora de dinar va tenir la gentilesa de compartir el dinar amb la delegació catalana. I com que tenim objectius comuns segur que trobarem noves oportunitats per debatre, per reflexionar i per parlar del projecte europeista plegats. Per tant, senyor Obiols, ja sap que aquesta és la seva comissió i ens té a la seva disposició.

Els demano que no es moguin dels escons perquè acompanyo el senyor Obiols fins a la porta però de seguida reprenem la comissió.

La sessió se suspèn a les... i es reprèn a les...

Fitxer 08

El president

Reprenem la sessió.

Proposta de resolució

sobre la candidatura de Barcelona per a la seu de la Secretaria General del Procés de Barcelona – Unió per la Mediterrània (tram. 250-01380/08) (retirada)

Modificació de l'ordre del dia.

El Grup Mixt ha demanat l'ajornament del punt tercer i em sembla que Convergència i Unió vol fer un comentari sobre el punt segon. Senyor Pellicer, té la paraula. *(Pausa.)* Doncs, el punt segon queda retirat, per tant ja passaríem al punt quart.

Proposta de resolució

sobre la gestió de les subvencions per a les comunitats catalanes a l'exterior (tram. 250-01429/08)

Fa referència a la proposta de resolució sobre la gestió de les subvencions per a les comunitats catalanes a l'exterior. Com que l'ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula, em sembla que és la senyora Rosa Fortuny. Quan vulgui.

La Sra. Fortuny i Torroella

Moltes gràcies, senyor president. A veure, no em dedicaré ara a llegir una altra vegada la introducció ni l'exposició de motius, entre d'altres coses, perquè jo he tractat aquest tema molt abastament en aquesta comissió, n'he parlat moltíssimes vegades, però sí que voldria insistir en un tema.

Mirin, les comunitats catalanes a l'exterior es troben en una situació molt especial motivada per la implantació d'aquest nou sistema de pagament, els anomenats convenis trianuals. Quan jo vaig presentar aquesta proposta de resolució, que consta de tres punts, va entrar al Parlament el mes de novembre, i el primer punt parla de prendre mesures perquè la quantitat de subvenció que no s'hagi pogut utilitzar degut al retard de les transferències, en aquest cas imputable a la gestió de les comunitats catalanes a l'exterior, resti acumulada sense detriment de les subvencions aprovades per a l'any 2009.

Bé, la realitat d'aquest moment, i així m'ho manifesten representants d'aquestes comunitats, resulta que en aquests convenis trianuals el que està passant aquest any és que ho viuen més com un problema que com una solució, perquè resulta que les quantitats assignades per a cada exercici, de fet, es veuen reduïdes a la pràctica, perquè el que es fa és que en aquest primer exercici només s'accepten les justificacions d'activitats fins al mes de setembre. Aleshores, les del darrer trimestre no es computen, i, per tant, els diners que estaven destinats a aquestes activitats en principi es perden sense cap explicació. Per tant, crec que és d'absoluta actualitat aquest primer punt de la proposta de resolució.

Referent al segon punt, que té a veure en prendre les mesures per tal de fer el pagament durant el primer trimestre de l'any, jo reconec que aquí no vaig acabar d'especificar que em referia a les subvencions plurianuals, però, bé, si em permeten vaig aquesta esmena *in vocce* aquí mateix. Jo voldria recordar que tinc davant meu l'escrit que la viceconsellera Rosa Clavell va fer arribar a tots els presidents de les comunitats catalanes de l'exterior el dia 1 de febrer, aleshores els adjuntava en una carta tot un calendari anual sobre la publicació de bases de convocatòries, dates de pagament de convocatòries, etcètera. Aleshores, jo em pregunto –em pregunto– per què si el mes d'octubre del 2008 s'han d'haver presentat els documents justificatius dels convenis plurianuals signats el 2008 i aquests convenis ja contemplaven –jo en tinc aquí una còpia dels convenis, una còpia no d'un conveni específic sinó el general diguéssim, o sigui, sense noms–, i aquests convenis ja contemplaven els imports a rebre cada any. Per què es posa com a termini màxim per a les transferències bancàries el mes de juny, del 22 al 26, per què aquest retard? D'octubre/novembre del 2008 a juny del 2009 hi van molts mesos, són massa mesos, és massa temps. Així, la veritat és que no es pot funcionar, i vostès els estan posant molt difícil, el Govern els està posant molt difícil a les comunitats catalanes a l'exterior perquè puguin treballar en condicions. Per tant, també parlo d'aquest tema pel que fa als dels convenis plurianuals.

Al mateix temps, si el 15 de novembre és el final del termini previst per a les subvencions extraordinàries –les extraordinàries– del 2009 i el 16 de març és la data prevista per notificar les subvencions atorgades, per què no es paga abans, per què

també s'ha d'esperar el mes de juny com a data límit per fer efectius aquests pagaments.? Jo insisteixo que d'aquesta manera no es pot funcionar, i que vostès i que el Govern estan posant molt difícil el funcionament a aquestes comunitats, que, realment, estan veient cada vegada més com un problema que com una solució aquests convenis, tan publicitats per altra banda.

I, a més, voldria insistir també en el tercer punt, i és perquè instàvem el Govern perquè prenguéss les mesures per tal que aquestes comunitats catalanes de l'exterior no hagin de tornar a denunciar que l'Administració s'ha convertit, cito textualment les seves paraules, l'Administració s'ha convertit en una seriosa amenaça a la decidida voluntat de portar la catalanitat arreu del món, que és, al cap i a la fi, l'objectiu principal de les comunitats catalanes de l'exterior.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Fortuny. Ara té la paraula la diputada Rosa Maria Ferrer... –disculpi, no me'n recordava del nom–, en representació del Grup Parlamentari del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Ferrer Valls

Parlaré en nom de tots els grups que donem suport al Govern. Jo faré referència a la proposta que en principi, al text que teníem que vam presentar a la senyora Fortuny.

Els grups que donem suport al Govern no donarem suport a aquesta proposta de resolució per les qüestions que ara comentaré. Vostès diuen en el punt 1 que s'ha de prendre mesures perquè la qualitat de la subvenció, o sigui, i que no hi hagi el retard que vostès expliquen i que tampoc ara tornaré a llegir el que vostè ha dit, no?, el que està escrit aquí en el punt 1. Doncs, bé, aquestes mesures sí que estan previstes. Com vostè ha esmentat també, que hi ha dues línies de subvencions, una que és l'annual, que són les extraordinàries, això sí que no està prevista, lògicament, perquè són subvencions que es donen per un tema determinat, per un acte concret i, en aquest cas no està previst. Però quant a les subvencions que és el que vostè fa referència en la seva proposta de resolució, que són les plurianuals, per tres anys,

com vostè ha dit, aquestes són a les que vostès fa referència, sí que està previst. Les signades el 2008 i que no hagin pogut utilitzar per tota la quantitat de subvenció la podran utilitzar el 2009, i, tal com es diu, la fórmula és la compensació d'un exercici per l'altre, i això sí que està contemplat i que es podrà fer d'aquesta manera que jo li estic dient.

En el punt 2 vostès diuen: «Prendre mesures adients perquè el pagament es pugui produir durant el primer trimestre.» Home, al primer trimestre és una mica difícil si es volen fer les coses bé, eh?, una mica difícil tècnicament si es volen fer les coses com cal, ara, sí que és veritat que es farà el possible perquè això es pugui fer el primer trimestre, es puguin fer els pagaments, perdó, durant el primer semestre, rectifico –el primer semestre. I així mateix el vicepresident del Govern es va comprometre davant dels representants del Consell de les comunitats catalanes a l'exterior, el mes de desembre passat, es va comprometre que s'intentaria que tots els pagaments de les subvencions es poguessin fer abans del 30 de juny, d'acord? No obstant, em consta que s'està treballant perquè es pugui fer el més aviat possible i si pot ser durant el mes de maig, o el que sigui, o abril inclús, abans del 30 de juny, si es pogués fer s'hi està treballant per aconseguir-ho, ara, durant el primer trimestre ja la cosa és diferent.

I quant al punt 3, a què vostès també hi van referència i que he llegit inclús textualment el que diuen en aquesta informació que vostè té, nosaltres creiem que el fet que el pressupost destinat a les comunitats catalanes a l'exterior hagi passat d'1 milió d'euros l'any 2003, a 2.180.000 d'enguany creiem que això suposa una decidida voluntat del nostre Govern de donar suport a aquestes comunitats catalanes a l'exterior, eh?, i perquè puguin fer i desenvolupar les seves activitats.

A més, hi podem afegir, atès que vostè em sembla que en algun moment vostè parla de la formació, podem afegir que en les reunions que se celebraran aquest any, que toca en els quatre territoris, cap allà al mes de setembre o octubre, està previst, amb col·laboració del Consell de les comunitats catalanes a l'exterior una formació en format de taller sobre la gestió cultural i econòmica dels casals, o sigui que no solament. I que això es digui que no és una decidida voluntat, doncs, tant en la part de pressupostos com a la part de formació està ben entès que sí, que hi ha molta

voluntat i a més a més no solament de paraula sinó també de fets. I per tot això no donarem suport a aquesta proposta de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora Ferrer. I ara té la paraula el senyor Pere Aragonès, en representació del Grup Parlamentari... *(Veu de fons.)* Ah!, d'acord, ha intervingut a nom dels tres grups, perfecte. Llavors és el senyor Jordi Montanya, en representació del Partit Popular a qui li correspon intervenir.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. Als únics efectes de manifestar que donarem suport a la proposta de resolució.

El president

Moltes gràcies, per la brevetat. Demana la paraula, senyora Fortuny?

La Sra. Fortuny i Torroella

Sí. Trenta segons

El president

Per algun motiu en concret?

La Sra. Fortuny i Torroella

Per contradiccions.

El president

Té trenta segons tal com vostè...

La Sra. Fortuny i Torroella

Sí, sí, menys en necessito. Miri, la decidida voluntat no es mostra només en diners sinó amb eficàcia i eficiència.

El president

Molt bé, doncs, ho sotmetrem a votació.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Són 9 vots.

Vots en contra?

Són 12 vots en contra.

Es desestima la proposta per 12 vots en contra i 9 a favor.

Sol·licitud de compareixença

d'Estanislau Vidal-Folch de Balanzó, conseller d'Afers Autònoms de la Representació Permanent d'Espanya davant la Unió Europea, perquè expliqui la tasca que desenvolupa en l'exercici del seu càrrec, especialment en tot allò que afecta Catalunya (tram. 356-00434/08)

I ara passàriem al darrer punt de l'ordre del dia l'enunciat del qual fa referència a la sol·licitud de compareixença del senyor Estanislau Vidal-Folch de Balanzó, conseller d'Afers Autònoms de la Representació Permanent d'Espanya davant la Unió Europea, davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè expliqui la tasca que desenvolupa en l'exercici del seu càrrec, especialment en tot allò que afecta Catalunya (tram. 356-00434/08)

Té la paraula la senyora Rosa Fortuny, en representació del grup que ha presentat la proposta de resolució.

La Sra. Fortuny i Torroella

Moltes gràcies, senyor president. Poca cosa afegiré al que diu la mateix proposta. Entenc que és procedent en aquesta comissió, precisament, que si hi ha un conseller d'Assumptes Autònoms en la Representació Permanent d'Espanya davant la Unió Europea que aquest senyor vingui aquí, ens expliqui això, quina és la seva taca, ens escolti també a nosaltres i ens expliqui, bàsicament, tot el que afecta a Catalunya de manera molt especial.

El president

En representació dels tres grups que donen suport al Govern intervindrà el senyor Paco Boya.

El Sr. Boya i Alós

Per anunciar el vot favorable, senyor president.

El president

Molt bé. Té la paraula el senyor Jordi Montanya, que amb el cap també em fa que...

El Sr. Montanya i Mías

En el mateix sentit.

El president

...que deu estar d'acord.

Per tant, entenem que s'aprova per unanimitat. Per tant, em penso que no cal ni sotmetre-ho a votació una vegada escoltades les opinions dels portaveus.

Molt bé, doncs amb això donem per acabada la comissió.

Moltes gràcies i molt bona tarda.

La sessió s'aixeca a les...